

## Arrest

nr. 161 442 van 4 februari 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 151 045 van 20 augustus 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 31 augustus 2015 op basis van artikel 39, § 2 van het PR RvV.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, geboren te Dakar op (...) 1973.

Op 9 september 2005 treedt verzoeker te Kortrijk in het huwelijk met een Belgische onderdaan, mevrouw C.C.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 4 april 2011.

Op 25 mei 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 4 mei 2014.

Bij vonnis van 16 januari 2012 van de correctionele rechtbank te Kortrijk werd verzoeker veroordeeld tot 4 maanden gevangenisstraf voor inbreuken op de drugwetgeving.

Bij vonnis van 16 oktober 2012 van de correctionele rechtbank te Kortrijk werd verzoeker veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf voor diefstal met geweld.

Bij vonnis van 5 maart 2013 van de correctionele rechtbank te Kortrijk werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor inbreuken op de drugwetgeving.

Uit een vonnis van het vredegerecht van het eerste kanton Kortrijk van 29 mei 2013 blijkt dat verzoeker inmiddels een nieuwe relatie had met mevrouw E.G, van Belgische nationaliteit. Na beëindiging van deze relatie bleef verzoeker nog enige tijd in haar appartement wonen, als huurder. Het vonnis betreft een huurgeschil.

De echtscheiding van verzoeker met C.C. werd uitgesproken op 24 oktober 2013.

Verzoeker maakte ook veelvuldig het voorwerp uit van een PV, dit zowel in 2005, 2006, 2007, 2008, 2010, 2011, 2012, 2013 en 2014.

Verzoeker werd in 2011, 2012 en 2013 ook opgesloten in de gevangenis, al dan niet onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter dan wel in uitvoering van de veroordeling.

Op 5 mei 2014 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 5 augustus 2014 werd verzoeker betrapt op een winkeldiefstal.

Op 5 augustus 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 19 augustus 2014 beslist de gemachtigde dat verzoeker kon worden vrijgesteld.

De beslissingen van 5 augustus 2014 werden ingetrokken.

Uit e-mailverkeer tussen de sociale dienst van de jeugdrechtbank te Kortrijk en de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 september 2014 blijkt dat M.G. en C.G., Belgische minderjarige kinderen van verzoekers partner E.G, geplaatst zijn door de jeugdrechter te Kortrijk en dat verzoeker deze kinderen (nog) niet erkend heeft.

Op 22 april 2015 vraagt verzoeker om terug in zijn voorgaande administratieve toestand geplaatst te worden. Zijn partner E.G. meldt zich mee aan bij het loket en verklaart dat verzoeker terug bij haar kan wonen.

Op 24 juni 2015 wordt beslist dat geen gunstig gevolg kan gegeven worden aan verzoekers vraag.

Op 24 juni 2015 wordt tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoeker.

Deze beslissingen worden aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 juli 2015.

Op 8 augustus 2015 besliste de gemachtigde tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

***“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING***

## *Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de heer<sup>(1)</sup>, die verklaart te heten<sup>(1)</sup>:*

*naam: N.*

*voornaam: I.*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: Dakar*

*nationaliteit: Senegal*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

### *REDEN VAN DE BESLISSING*

#### *EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1 :*

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

*Artikel 27 :*

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

*Artikel 74/14:*

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.*

*Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.*

*Betrokkene maakt ook het voorwerp uit van meerdere PV's:*

*PZVlas: KO.12.L1 114779/2014 Gewone diefstal*

*PZ Gent: GE.18.LA 013798/2005 Gewone diefstal*

*PZ Gent: GE.36.LA 013800/2005 Wapen, Munitie, Onderdeel, Toebehoren- Bezit*

*PZ Vlas: KO.41 L1 007224/2006 weerspanningheid*

*PZVlas: KO.45.L1 006150/2007 Bedreiging met bevel of voorwaarde*

*PZ Vlas: KO.37.L1 008754/2008 Verkrachting*

*PZVlas: KO.53.L1 019953/2008 belanging-Stalking (Psychisch)*

*PZ Vlas: KO.53.L1 019953/2008 Opzettelijke vernielingen*

*Dac-spc-sectie west-post Brugge: KO.60.CB 100441/2009 Drugs/ Bezit*

*PZVlas: KO.60.L1 010830/2010 Drugs/Bezit*

*PZVlas: KO.18.L1 015979/20101 Gewone diefstal*

PZ Vlas: KO.43.L1 000940/2011 Opzettelijke slagen en/ of verwondingen  
PZVlas: KO.60.L1 002699/2011 Drugs/in-en uitvoer  
PZVlas: KO.43.L1 005178/2011 Opzettelijke slagen e/of verwondingen  
PZVlas: KO.60.L1 005179/2011 Drugs/Bezit

PZ Vlas: KO.60.L1 005179/2011 Drugs/Hulp bij het gebruik  
PZVlas: KO.12.L1 023666/2011 Gewone diefstal  
PZVlas: KO.43.L1 010274/2012 Opzettelijke slagen en/of verwondingen  
PZVlas: KO.11.L1 011930/2012 Zware diefstal  
PZVlas: KO.11.L1 011930/2012 Opzettelijke vernielingen  
PZVlas: KO.43.L1 012949/2012 Opzettelijke slagen en/of verwondingen  
PZVlas: KO.11.L1 016549/2012 Zware diefstal  
PZVlas: KO.11.L1 017831/2012 Zware diefstal  
PZ Vlas: KO.43.L1 002667/2013 Opzettelijke slagen en/of verwondingen  
PZVlas: KO.16.L1 007021/2013 Ontvluchting van gevangenen  
PZ Grensleie: KO.26.L4 004095/2013 Afzetterij  
PZvlas: KO.18.L1 013379/2013 Gewone diefstal  
PZ Gernsleie: KO.45.L4 006566/2013 Bedreiging zonder Bevel of voorwaarde  
KO.12.L1 019468/2013 Gewone diefstal  
KO.53.L1 020296/2013 Belaging  
KO.43.L1 024967/2013 Opzettelijke slagen en/ of verwondingen  
KO.45.L1 001390/2014 Bedreiging met bevel of voorwaarde  
KO.45.L1 001390/2014 Belaging  
KO.12.L1 002327/2014 Gewone diefstal  
KO.13.L1 003631/2014 Bijz. wet: identiteitskaart/ bevolkingsregister  
KO.18.L1 004313/2014 Gewone diefstal  
KO.12.L1 001345/2014 Gewone diefstal  
KO.12.L1 001345/2014 Gewone diefstal  
KO.43.L1 009031/2014 Opzettelijke slagen en/of verwondingen  
KO.12.L1 007748/2014 Gewone diefstal  
KO.43.L1 011195/2014 Opzettelijke slagen en/of verwondingen  
PZ Grensleie: KO.12.L4 006089/2014 Gewone diefstal  
PZ Grensleie: KO.12.L4 006096/2014 Gewone diefstal  
PZVlas: KO.36.L1 008622/2014 Wapen, Munitie, Onderdeel, Toebehoren-dracht/vervoer  
PZ Grensleie: KO.12.L4 004864/2014 Gewone diefstal  
PV Vlas: KO.53.L1 014631/2014 Belaging  
PZVlas: KO.13.L1 016673/2014 Bijz. Wet: identiteitskaart/bevolkingsregister  
PZ Gavers: KO.12.L6 003829//2014 Gewone diefstal  
PZVlas: KO.12.L1 019815/2014 Gewone diefstal  
PZVlas: KO.12.L1 021500/2014 Gewone diefstal

Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup>, om de volgende reden :

*Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 01/07/2015. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.*

*Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.*

*Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.*

*Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.*

*Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.*

*Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

*Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

*Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.*

*Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.*

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. J, administratief assistent/ assistent administratief, gemachtigde van  
de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van VLAS - Kortrijk  
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis*

*de betrokkene, N. I.. op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis”*

Tegen deze beslissing heeft verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, die verworpen werd bij arrest nr. 151 045 van 20 augustus 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 8 augustus 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies). Het beroep tegen het inreisverbod is gekend onder het rolnummer 177 044.

Op 10 augustus 2015 wordt verzoeker gehoord in het gesloten centrum. Hij maakt melding van zijn twaalfjarige dochter uit zijn vroeger huwelijk en van zijn twee nog jongere dochters die bij zijn vriendin wonen.

## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van diens wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

### 3.1. Verzoeker werpt in een enig middel volgende schendingen op:

*“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 8 (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd iuncto de artikelen 7 (eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009; schending van het proportionaliteitsbeginsel; schending van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht;*

*(...)*

*Verzoek tot nietigverklaring De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij. Ten opzichte van verzoekende partij werd eveneens een beslissing tot inreisverbod voor 8 jaar genomen.*

*Verwerende partij motiveert haar bestreden beslissing als volgt:*

*(...)*

*Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie uit te leggen in het bijzonder dat zij na haar echtscheiding met de Belgische E. G. samenwoont en dat zij samen twee minderjarige kinderen: M. (3 jaar) en C. (anderhalf jaar) hebben. Verwerende partij houdt evenmin rekening met het minderjarig kindje A. (11 jaar) uit het voorgaande huwelijk van verzoekende partij. De kinderen zijn minderjarig en hebben de Belgische nationaliteit en de moeders zijn eveneens Belgische burgers. Zij zijn niet geboren in de betrachting om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt kennelijk dat naast de losse vermelding van het motief dat artikel 8 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd niet werd onderzocht. Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt. Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om mee te delen dat zij drie minderjarige Belgische kinderen heeft die recht hebben op een aanwezige vader en met wie*

verzoekende partij recht heeft op een gedeeld familie- en gezinsleven (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover). Indien zij verzoekende partij had gehoord dan had zij het bestaan van de drie minderjarige Belgische kinderen gekend in de beoordeling van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd mee in rekening moeten nemen en had zij zich niet kunnen beperking tot de vaststelling dat de echtscheiding een einde stelt aan het gezinsleven waardoor het motief op grond van het voormelde artikel 8 niet kwalificeert als afdoende motief.

De reikwijdte van de rechten in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en het beschermingsniveau ervan zijn minstens even ruim als deze verleent door analoge bepalingen in het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (artt. 52 en 53 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000).

Het recht op familieleven vooronderstelt bloedverwantschap en samenleving (EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights, *Commentary of the Charter of Fundamental Rights of the European Union*, juni 2006, <http://infoportal.fra.europa.eu>, p. 86) waaraan verzoekende partij in casu voldoet: hij heeft een bloedverwantschap met de drie voormelde kinderen (zie stuk nr. 4) een behield na echtscheiding bezoekrecht (echtscheidingsvonnis waarnaar verwerende partij verwijst) evenals woonde hij feitelijk samen met zijn twee kinderen M. en C. en hun moeder E. G. op het adres (...) (zie stuk nr. 5). Het recht op familie- en gezinsleven is in tegenstelling tot het motief in casu van de bestreden beslissing niet beperkt tot een huwelijksrelatie maar behelst ook feitelijk familiebanden buiten het huwelijk (EHRM 26 mei 1994, Appl. No. 16969/90, *Keegan vs. Ierland*, § 43). Het delen van elkaars aanwezigheid van ouder en kind is een constitutioneel element van het recht op familie- en gezinsleven (EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights, *ibidem*, juni 2006, p. 87) en de maatregel in toepassing van artikel 8(2) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd die de ouder en het kind uiteenhalen kan alleen dan wanneer zij wordt genomen als proportionele in het belang van het kind (EHRM 12 juli 2001, Appl. No. 25702/94, *K. en T. vs. Finland*; EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights, *ibidem*, juni 2006, p. 87). Het recht op familie- en gezinsleven overleeft de echtscheiding (EHRM 25 januari 2000, Appl. No. 31679/96, *Ignaccolo-Zenide vs. Roemenië*, § 113). In casu toont verwerende partij niet aan dat het uiteenhalen van de ouder en het kind proportioneel in het belang van het kind is integendeel verwerende partij zegt hier niets over terwijl dit de toepassingsvoorwaarde van artikel 8(2) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd uitmaakt.

De bestreden beslissing ontnemt onbetwistbaar aan verzoekende partij haar recht op een familie- en gezinsleven. De beslissing is disproportioneel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel Schending van de hoorplicht en schending van artikelen 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd iuncto de 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. In de context is de vaststelling dat verzoekende partij een reeks proces-verbalen van de politie op haar naam heeft staan irrelevant omdat er in zaken geen veroordeling is en tót dan het rechtsbeginsel van onschuld tot tegen bewijs geldt. Deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en zelfs ontoelaatbaar. De vaststelling dat verzoekende partij driemaal werd veroordeeld is eveneens irrelevant. Verzoekende partij heeft in zaken haar straf uitgevoerd en daarmee haar schuld aan de maatschappij betaald. Ook deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en is bij toepassing van hét rechtsbeginsel non bis in idem zelfs ontoelaatbaar. Evenmin is de vaststelling dat verzoekende partij geen gevolg aan eerder bevelen om het grondgebied te verlaten zou hebben gegeven ernstig omdat deze beslissingen evenmin een onderzoek voerden naar het recht op familie- en gezinsleven van verzoekende partij als aanwezige vader van haar drie minderjarige Belgische kinderen. Het motief dient te worden verworpen. Het feit dat verwerende partij naast de bestreden beslissing ook een beslissing houdende een inreisverbod voor 8 jaar in een Schengenland nam is hier niet dienend noch pertinent. Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De motieven zijn daarom niet afdoende en niet draagkrachtig. Schending van de motiveringsplicht. Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, *N.S. e.a. van 21 december 2011*, par. 91; G. De Baere, *wThe Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court*", augustus 2013, [https://ghum.kuleuven.be/gqs/publications/working\\_papers/new\\_series/wp118-12\\_07wp118-de-baere.pdf](https://ghum.kuleuven.be/gqs/publications/working_papers/new_series/wp118-12_07wp118-de-baere.pdf)). Schending van de zorgvuldigheidsplicht. De artikelen 7, 27 en 74/14 van voormelde Wet van 15

december 1980 al of niet met gebonden bevoegdheden kunnen de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen (recht op familie- en gezinsleven) niet wijzigen en slechts inperken op voorwaarde dat de genomen maatregel (i.e. de bestreden beslissing) aan het proportionaliteitsbeginsel voldoet en uitsluitend in het belang van het kind wordt genomen. Wanneer deze gebonden bevoegdheden strijdig zijn met deze meer voordelige hogere rechtsnormen in het bijzonder de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dient uw Raad deze ambtshalve buiten beschouwing te laten. Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing wmag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden" (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). "Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd"; EHRM 11 juli 2000, Jabari /Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219)." (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2 013). In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag töt bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2 000 die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten. Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd".

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

*"Terwijl: verzoekende partij na haar repatriëring naar haar land van herkomst bij de Belgische ambassade aldaar een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen.*

*Met het oog op een aanvraag gezinshereniging dient de verzoekende partij dan wel eerst de opheffing of schorsing van het inreisverbod te vragen o.g.v. artikel 74/12 §1 Vreemdelingenwet: 'De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen'.*

*De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar beweerde partner en kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).*

*De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.*

*Terwijl. het loutere feit van Belgisch kinderen of legaal in België verblijvende kinderen te hebben, stelt verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht.*

*Terwijl. verzoekende partij zich niet beroepen heeft op de vermeende relatie met de vriendin, dan wel op de kinderen, en voorgehouden dat er sprake was van een gezinsleven met hen. Ook in haar verzoekschrift beperkt verzoekende partij zich tot vage en summiere beschouwingen als zou zij*



samenwonen met de vriendin en een verwijzing naar het bestaan van de kinderen, doch maakt zij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven.

Het louter samenwonen, in zoverre zulks het geval zou zijn, hetgeen alleszins niet blijkt, impliceert niet dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Artikel 8 EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen.

Terwijl: inzake de kinderen evenmin wordt aangetoond dat er een gezinsleven met deze drie kinderen bestaat. Verzoekende partij houdt voor samen te wonen met de moeder en de jongste twee kinderen, doch heeft dit niet ingeroepen noch aangetoond vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, en maakt dit ook in haar verzoekschrift niet aannemelijk op basis van objectieve gegevens. Zij vermeldt niets over de plaatsing van de kinderen in 2014 (alleszins tot 09.2014), noch over het gegeven dat de ex-vriendin haar in het verleden soms ook terug in huis liet, als tussenoplossing (cf. politieverlag van 02.2014).

Evenmin toont zij aan dat de kinderen haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de kinderen desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kinderen en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Geenszins verhindert de bestreden beslissing verzoekende partij om haar kinderen te zien opgroeien; zij toont niet aan dat er geen communicatie mogelijk blijft.

Het gegeven dat haar een inreisverbod werd betekend, is overigens te wijten aan de eigen houding van verzoekende partij, die volhardt in illegaal verblijf en geen gevolg geeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is hier zelf voor verantwoordelijk

Terwijl: verzoekende partij ontegensprekelijk een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Er werden voor haar immers talloze processen-verbaal opgesteld wegens diefstal, verkrachting, drugs, opzettelijke slagen en verwondingen, stalking, wapenbezit, weerspanningheid, bedreiging, afzetterij, ..

Verzoekende partij werd ook meermaals veroordeeld.

Er dient trouwens te worden vastgesteld dat verzoekende partij de jegens haar weerhouden feiten niet betwist. Hierbij wordt erop gewezen dat de Belgische staat de plicht heeft zijn onderdanen te beschermen tegen een persoon zoals verzoekende partij die persoonlijk geldgewin supérieur acht aan het recht op eigendom en op de fysieke en psychische integriteit van medemensen.

terwijl; inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht de verwerende partij wenst te verwijzen naar een recent arrest van de Raad (nr. 135 110, dd. 16.12.2014, rolnr. 164 155, 3.3.1.2.1.): 'Uit het administratief verslag van de politiediensten blijkt tevens dat verzoeker aangaf naar België te komen om er zijn vakantie door te brengen ...en dat werd vastgesteld dat verzoeker geen medische zorgen nodig had. Uit dit verslag kan worden afgeleid dat verzoeker een aantal basisgegevens werden gevraagd en hij dus niet kan voorhouden dat hij totaal niet werd gehoord.'

Uit het administratief dossier blijkt dat ook hier de politiediensten met verzoekende partij een gesprek hebben gehad op basis waarvan er een administratief verslag werd opgesteld. Met de door verzoekende partij aangebrachte informatie werd rekening gehouden bij het opstellen van de bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht wordt dan ook niet aangetoond. Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat verzoekende partij kort na haar aankomst in het gesloten centrum een vragenlijst heeft ingevuld. In deze vragenlijst werd o.a. gepeild naar zijn gezinsleven.

Terwijl: de bestreden beslissing slechts een beoordeling inhoudt van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

Terwijl: verwerende partij meent dat verzoekende partij geen belang heeft inzake de opgeworpen schending van artikel 41 van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie. Dit artikel is immers enkel van toepassing op de instellingen van de Europese Unie en niet op de Lidstaten. Verwerende partij wenst dien aangaande te verwijzen naar een recent arrest van de Raad van State (arrest nr. 229.382 van 27.11.2014): '... selon la jurisprudence récente de la Cour de Justice de l'Union européenne, cette disposition s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux «institutions, organes et organismes de l'Union »'. Op 05 11 2014 oordeelde het Europese Hof van Justitie aangaande artikel 41 het volgende: 'Ainsi que la Cour l'a rappelé au point 67 de l'arrêt YS e.a. (C141/12 et C372/12, EU:C:2014:2081), il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union (voir, en ce sens, arrêt Cicala, C482/10, EU:C:2011.868, point 28). Partant, le

*demandeur d'un titre de séjourne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a), de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande' (C-166/13, punt 44).*

*Terwijl: de beslissing proportioneel wordt geacht. De vasthouding is immers noodzakelijk om verzoekende partij effectief te kunnen repatriëren. Verzoekende partij kreeg op 01.07.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Maar zij legde dit bevel naast zich neer. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij bij een vrijlating vrijwillig zal terugkeren naar haar land van herkomst.*

*Terwijl: verzoekende partij vrijwillig gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 01.07.2015 werd betekend. Dit bevel bevatte trouwens volgende paragraaf: 'De brochure met de mogelijkheden van vrijwillige terugkeer werden hem overhandigd. Indien hij /zij dit bevel niet opvolgt, loopt hij /zij gevaar, naar de grens te worden teruggeleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Indien hij /zij dit bevel niet opvolgt, kan er bovendien een inreisverbod worden opgelegd'.*

*Verzoekende partij wist dus dat zij, door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, het risico liep gedwongen te worden gerepatriëerd. Het feit dat zij nu opgesloten is met het oog op haar verwijdering heeft zij dus volledig aan zichzelf te wijten.*

*Terwijl: er dient op gewezen te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 02.02.2007, nr. 167.411, RvS 14.02.2006, nr. 154.954). Verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk".*

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, artikel 27 en artikel 74/14, § 3, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat hij een gevaar is voor de openbare orde en niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, dat hij op 16 januari 2012 een veroordeling heeft opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16 oktober 2012 werd hij eveneens door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 5 maart 2013 werd hij opnieuw door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving. Tevens wordt vermeld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van meerdere PV's. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker op 25 mei 2009 in het bezit werd gesteld van een C-kaart geldig tot 4 mei 2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw, dat hij op 24 oktober 2013 uit de echt gescheiden is (vonnis rechtbank van 1ste aanleg), dat hij op 22 april 2015 vroeg om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst, dat dit op 24 juni 2015 werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 1 juli 2015, aangezien hij geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds de vervallen kaart kon voorleggen, zodat geconcludeerd wordt dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Ook wordt vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 1 juli 2015.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist het motief inzake artikel 8 van het EVRM. Indien verzoeker was gehoord, dan was de verwerende partij op de hoogte geweest van de 3 minderjarige Belgische kinderen van verzoeker en had zij het bestaan van deze kinderen mee kunnen betrekken in de afweging inzake artikel 8 van het EVRM.

In dit verband wordt eerst de schending van het hoorrecht en van artikel 8 van het EVRM onderzocht.

Verzoeker betwist tevens het motief inzake de pv's, inzake de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen en meent dat het *non bis in idem* beginsel geschonden is. In dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking onder punt 3.3.5. van dit arrest.

3.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, wordt het volgende opgemerkt.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*".

De modaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten worden geregeld in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

*De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*

*Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.*

*Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.*

*De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.*

## § 2

*Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.*

*Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.*

*De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.*

## § 3

*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*

*3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*

*4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*

*5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;*

*6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

*In casu* wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Deze beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (*cf.* RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt hem geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek omdat hij een gevaar is voor de openbare orde en niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Het bevel is dan ook gegrond op het persoonlijke gedrag van verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de verwerende partij toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn om het grondgebied te verlaten, wordt overwogen, en hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege verzoeker daartoe (*cf.* RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing op 8 augustus 2015 in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op het opleggen van het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten

van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

*In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot de theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker geeft immers aan dat hij informatie had kunnen verschaffen over het feit dat hij na zijn echtscheiding samenwoont met zijn Belgische vriendin, dat zij samen twee minderjarige kinderen hebben en dat hij een Belgisch minderjarig kind heeft uit zijn voorgaande huwelijk, op basis van het echtscheidingsvonnis heeft hij bezoekrecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het huwelijk van verzoeker, van zijn echtscheiding en van het echtscheidingsvonnis. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat, was hij gehoord over zijn vroeger huwelijk en het kind dat daaruit geboren is, deze informatie van invloed had kunnen zijn op het opleggen van het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten: de verwerende partij was er immers reeds van op de hoogte en heeft desondanks toch de bestreden beslissing genomen. Waar verzoeker verwijst naar zijn huidige partner en twee minderjarige gemeenschappelijke kinderen, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij ook hiervan op de hoogte was (zie e-mail van 3 september 2014 tussen de sociale dienst van de jeugdrechtbank te Kortrijk en de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit blijkt dat M.G. en C.G. de Belgische minderjarige kinderen van verzoekers partner E.G. geplaatst zijn door de jeugdrechter te Kortrijk en dat verzoeker deze kinderen (nog) niet erkend heeft), en dat zowel uit deze e-mail in het dossier als uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kinderen (nog) niet erkend heeft. Bijgevolg dient ook hier te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze informatie van invloed had kunnen zijn op het opleggen van het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten: de verwerende partij was er reeds van op de hoogte en verzoeker is juridisch (nog) niet de vader van de twee kinderen.

In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Dit onderdeel van het enig middel kan niet tot vernietiging leiden.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is (Hierbij) moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verwijst in het middel naar zijn minderjarig Belgisch kind uit zijn vroeger huwelijk, bij wie hij bezoekrecht heeft, en naar twee minderjarige Belgische kinderen uit zijn huidige relatie.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker een twaalfjarige dochter heeft uit zijn voorbije huwelijk, dat hij een nieuwe relatie heeft met een Belgische partner en dat deze partner twee dochters heeft waarvan verzoeker de vader zou zijn maar hij heeft deze kinderen (nog) niet erkend.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

Er wordt *in casu* niet uitgesloten dat verzoeker een gezinsleven en een privéleven heeft in België.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd. Verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan maar op 24 oktober 2013 werd de echtscheiding uitgesproken en op 5 mei 2014 werd hij afgevoerd van ambtswege. Een verzoek om terug in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst, werd geweigerd. In de mate waarin zou kunnen worden aangenomen (gezien het vroegere legale verblijf van verzoeker) dat er een inmenging is in zijn gezins- en privéleven, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. In de bestreden beslissing wordt er duidelijk op gewezen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, dat hij twee maal correctioneel werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving en eenmaal wegens diefstal met geweld, en dat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere pv's. Het is niet kennelijk onredelijk en het getuigt niet van een disproportionaliteit dat de verwerende partij de veroordelingen van verzoeker, zijn gedrag en de schending van de openbare orde, zwaarder laat doorwegen dan de inmiddels opgebouwde integratie en het gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest kan evenmin worden aangenomen, daargelaten de opmerking dat de schending van deze bepalingen niet op concrete wijze wordt uiteengezet in het middel.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt over artikel 8 van het EVRM gemotiveerd:

*“Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene*

*geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”*

Zoals reeds gesteld in punt 3.3.3. van dit arrest, betwist verzoeker dit motief. Hij stelt dat indien hij was gehoord, de verwerende partij op de hoogte was geweest van zijn drie minderjarige Belgische kinderen en had zij deze kinderen mee kunnen betrekken in de afweging inzake artikel 8 van het EVRM.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van de drie minderjarige kinderen van verzoeker. Wat de twee jongste minderjarige kinderen betreft, wordt opgemerkt dat verzoeker deze (nog) niet erkend heeft, zodat hij niet de juridische vader is. In een synthesesnota/verwijdering van de Dienst vreemdelingenzaken van 29 juni 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt in dit verband het volgende vermeld:

*“Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”*

en

*“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Er kan *in casu* niet worden aangenomen dat de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM zoals die voorkomt in de bestreden beslissing en zoals die blijkt uit de stukken van het dossier (synthesesnota), onvoldoende zou zijn. Er werd enerzijds rekening gehouden met de familiale situatie van verzoeker, maar de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, en anderzijds werd geoordeeld dat de redenen van openbare orde de doorslag gaven. Zoals hierboven reeds gesteld is dit niet kennelijk onredelijk en steunt de feitenvinding in dit verband op de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker betwist tevens het motief inzake de pv's, verzoeker meent dat de verwijzing naar de processen-verbaal irrelevant is omdat er in deze zaken geen veroordeling is en omdat het beginsel van onschuld geldt. Ook de vermelding van de drie veroordelingen van verzoeker is volgens hem irrelevant, omdat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en omdat het beginsel "*non bis in idem*" geldt.

In dit verband wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker voor de feiten vermeld in de pv's (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Tevens moet worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is om rekening te houden met eerdere veroordelingen om tot een gevaar voor de openbare orde of de veiligheid te besluiten (RvS 19 juli 2012, nr. 220.337). De omstandigheid dat verzoeker zijn straffen heeft uitgezeten, verhindert niet dat met de vroegere veroordelingen rekening wordt gehouden en dat de gemachtigde deze vermeldt in de bestreden beslissing. Dit brengt niet mee dat verzoeker twee maal gestraft wordt voor dezelfde feiten, enkel dat de gemachtigde rekening houdt met het gedrag van verzoeker, onder meer in het recente verleden, om op basis hiervan op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen.

Waar verzoeker ten slotte kritiek uit op het motief dat hij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt opgemerkt dat artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, waarop het bestreden bevel onder meer steunt, vereist dat, in het geval het bevel



om het grondgebied te verlaten geen termijn vermeldt om het grondgebied te verlaten, aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg gegeven werd. Nu de gemachtigde van de staatsecretaris verkoos om aan verzoeker geen termijn te geven, kon hij dit slechts doen in het geval verzoeker aan een eerder bevel geen gevolg had gegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus verplicht melding te maken van dit feit in de bestreden beslissing. De opmerking van verzoeker dat deze vermelding irrelevant is, gaat dus niet op. De opmerking van verzoeker dat het irrelevant is te vermelden dat naast de bestreden beslissing ook een inreisverbod werd gegeven aan verzoeker, mist feitelijke grondslag nu dit inreisverbod niet wordt vermeld in het bestreden bevel.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.3.7. Wat de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, geldt dat dit beginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zoals hierboven wordt weergegeven. Dienvolgens maakt hij een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk.

3.3.8. De schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,  
dhr. M. DENYS,  
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.  
De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET